

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษา เป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาประเทศ และการศึกษาก็เป็นกระบวนการทางสังคมที่ก่อให้เกิดการพัฒนา ทั้งความเป็นมนุษย์ (Humanoid) และพัฒนากำลังมนุษย์ (Human Power) ดังนั้น ในการที่จะพัฒนาประเทศชาติให้เจริญรุ่งเรืองได้นั้น จำเป็นจะต้องพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เสียก่อน จึงเป็นหน้าที่ของรัฐที่จะจัดการศึกษาให้กับทุกคนในชาติ โดยให้โอกาสในการศึกษาเท่าเทียมกัน ไม่ว่าจะเป็นผู้ที่มีความสมบูรณ์ทางร่างกายและจิตใจ หรือมีความพิการก็ตาม ดังจะเห็นได้จากแผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2520 หมวดนโยบายการศึกษาของรัฐในข้อ 15 ที่ว่ารัฐพึงจัดและสนับสนุนผู้ยากไร้ ผู้มีความผิดปกติทางร่างกาย จิตใจ หรือสังคม และผู้ด้อยโอกาสทางการศึกษา ให้ได้รับการศึกษาโดยทั่วถึง และข้อ 39 ที่ว่า การศึกษาสงเคราะห์ เป็นการศึกษาที่มุ่งจัดให้แก่บุคคลที่รัฐจำเป็นต้องให้การสงเคราะห์ ทั้งนี้เพื่อมุ่งให้เกิดความเสมอภาคกันทางการศึกษาแก่ผู้ยากไร้ หรือผู้ที่เสียเปรียบทางการศึกษา ในลักษณะต่าง ๆ โดยจัดเป็นการศึกษาเฉพาะ หรือจัดรวมในโรงเรียนก็ได้ตามความเหมาะสม (คณะกรรมการปฏิรูปการศึกษา 2521 : 62) แต่เรื่องของการศึกษาในประเทศไทยนั้น มีปัญหาต่าง ๆ มากมาย ปัญหายุ่งยากอย่างหนึ่งเกี่ยวกับการศึกษา ก็คือ การจัดการศึกษาสำหรับเด็กพิการ เพราะเป็นสิ่งจำเป็นและมีความสำคัญยิ่งในการช่วยเสริมสร้างความสามารถ เสริมสร้างบุคลิกภาพ และลักษณะนิสัยที่ดี เพื่อให้สามารถช่วยเหลือตนเอง ไม่เป็นภาระของครอบครัว และสังคมได้อย่างเป็นสุข ดังที่ ออลสัน กล่าวว่า "การศึกษา คือกรรมวิธีที่ปรับปรุงคนให้ดีขึ้น และช่วยให้เขาเหล่านั้นมีชีวิตดีขึ้น ทั้งที่โรงเรียน ที่บ้าน และชุมชน (Edward G. Olson(ed) 1954 : 98)

เด็กพิการ เป็นส่วนหนึ่งของสังคม ย่อมมีสิทธิมนุษยชนเท่าเทียมกันกับบุคคลปกติ ไม่ว่าจะ เป็นด้านการศึกษา การประกอบอาชีพ และการดำรงชีวิตอยู่ในสังคม แต่การที่จะช่วยเหลือนักเรียนพิการ ต้องอาศัยวิธีการช่วยเหลือ 4 ประการ คือ "การฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์

การศึกษา อาชีพและสังคม ต้องดำเนินไปพร้อม ๆ กัน และประสานกันทั้ง 4 ทางอย่างต่อเนื่อง จึงจะสมบูรณ์" (สตีบ อีระบุตร 2522 : 26)

จากรายงานผลการดำเนินงานของคณะผู้ทำงาน สาขาการศึกษาโครงการ และมาตรการ แห่งชาติระยะยาวปีคนพิการสากล ได้ให้คำจำกัดความของคำว่า "คนพิการ" ตามพระราชบัญญัติ การฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ หมายความว่า "บุคคลที่ไม่สมบูรณ์ทางร่างกาย และหรือทาง จิตใจ จนไม่สามารถปฏิบัติกิจวัตรประจำวัน ศึกษาเล่าเรียน หรือประกอบอาชีพได้ เช่นบุคคลปกติ" และตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวงให้ความหมายของ "เด็กพิการ" หรือ "เด็กนอกระดับ" ว่า เป็นเด็กที่ไม่อยู่ในระดับปกติธรรมดาโดยทั่วไป อาจจะเหนือกว่าระดับ หรือต่ำกว่าระดับจนถึง ขั้นต้องการศึกษาพิเศษ หรืออีกนัยหนึ่งเด็กนอกระดับคือ เด็กที่แตกต่างจากเด็กปกติในด้านร่างกาย สติปัญญา จิตใจ อารมณ์ และสังคม จนถึงขั้นที่ไม่อาจได้รับประโยชน์อย่างเต็มที่จากการจัดให้ การศึกษาตามปกติได้ จำเป็นต้องจัดให้ได้รับการศึกษาในระบบบริการพิเศษ (กองการศึกษาพิเศษ มปป. : 1)

ในการจัดวางแนวนโยบายและระบบการศึกษาในประเทศไทย ได้เล็งเห็นความสำคัญ ของคนพิการว่าควรจะได้รับโอกาสในการศึกษาเท่าเทียมกับบุคคลทั่วไป เพื่อพัฒนาคุณภาพการ- ดำรงชีวิตในสังคม ดังนั้นกองการศึกษาพิเศษ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จึงได้ดำเนิน การจัดการศึกษาให้แก่เด็กพิการ โดยการให้ความร่วมมือกับเอกชน และมูลนิธิที่ดำเนินการไว้แล้ว หรือจัดตั้งโรงเรียนขึ้นใหม่ โดยมีจุดมุ่งหมาย คือ

1. เพื่อจัดให้การศึกษาตามสิทธิมนุษยชน ตามควรแก่สภาพ
 2. ส่งเสริมและเสริมสร้างให้มีความรู้ ความสามารถพอที่จะประกอบอาชีพได้ เพื่อมิให้เป็นภาระต่อครอบครัวและสังคม
 3. ให้มีความสามารถทำงานกับผู้อื่น และดำรงชีวิตอยู่ในสังคมปกติได้
- (กองการศึกษาพิเศษ มปป. : 1 - 2)

การให้การศึกษาแก่เด็กพิการนี้ ได้มีนักการศึกษาต่าง ๆ ได้มีความเห็นสอดคล้องกับ แผนการศึกษาแห่งชาติไว้หลายท่านดังเช่น มัญชลี อภัสสร (2529 : 1) กล่าวว่า การตระหนัก ถึงความสำคัญในการให้การศึกษาแก่คนพิการได้รับสิทธิ โอกาส และความเสมอภาคทางการศึกษา

ซึ่งเด็กพิการมีโอกาสน้อยมาก หรือแทบไม่มีเลย ในการที่จะเรียกร้องสิทธิหรือผลประโยชน์ ความคุ้มครองตามกฎหมาย ตลอดจนสวัสดิการอื่น ๆ จากรัฐและสังคม จึงควรเป็นหน้าที่ของบุคคลที่เกิดมาสมบูรณ์มากกว่าทั้งทางร่างกาย จิตใจ และสติปัญญา ในอันที่จะให้ความช่วยเหลือแก่เด็กพิการเหล่านั้น โดยถือเป็นความรับผิดชอบร่วมกันของทุกฝ่าย นับตั้งแต่ครอบครัว ชุมชน สถาบันการศึกษา สถาบันศาสนา หน่วยงานของรัฐและเอกชน ตลอดจนสื่อมวลชน

พิสิษฐ ไตรรัตน์ผดุงผล (2528 : 5) กล่าวว่า หลักการของหลักสูตร ควรให้เป็นไปเพื่อสนองความต้องการความสามารถอันจำกัด ความถนัดที่มีอยู่ และส่งเสริมประสบการณ์ชีวิต เช่น สุขศึกษา สวัสดิศึกษา พลานามัย ชีวิตในบ้านและชุมชน การใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ การปรับตัวให้เข้ากับสังคมได้ อ่านเขียน เรียนเลขในส่วนที่จำเป็นในชีวิตประจำวัน ทั้งนี้ต้องจัดการเรียนการสอนเป็นรูปหน่วยสัมพันธ์วิชาต่าง ๆ เข้าด้วยกัน

พลศึกษาเป็นองค์หนึ่งของการศึกษา ซึ่งกำหนดไว้ในแผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2520 "รัฐพึงจัดการพลศึกษาในทุกระดับการศึกษา และพึงจัดให้แก่ประชาชนทั่วไปด้วย เพื่อเสริมสร้างให้เกิดความสำนึกในคุณค่าของการกีฬา สุขภาพ อนามัย และกิจกรรมการพักผ่อน" (กระทรวงศึกษาธิการ 2520 : 17) ที่มีบทบาทสำคัญยิ่งในการช่วยพัฒนาร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคมของเด็กพิการ

ทางด้านร่างกาย เพื่อบำบัด แก้ไข และฟื้นฟูส่วนต่าง ๆ ของร่างกายเท่าที่จำเป็น และสามารถปฏิบัติได้ เพิ่มพูนและปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างเหมาะสมยิ่งขึ้น ดังที่ อนันต์ อัดชู (2510 : 2) ได้กล่าวไว้ในวิทยานิพนธ์ว่า "การได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมพลศึกษาอยู่เสมอ จะทำให้ร่างกายมีสุขภาพดีและมีการพัฒนาทางร่างกายดีขึ้น"

ทางด้านจิตใจ ช่วยสร้างความเชื่อมั่น มีความรอบคอบ มีไหวพริบ สามารถแก้ปัญหาเฉพาะหน้า และปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมได้ดียิ่งขึ้น

ทางด้านอารมณ์ ช่วยให้มีการควบคุมอารมณ์ มีความอดทนยิ่งขึ้น ช่วยผ่อนคลายความตึงเครียด ลดความวิตกกังวลเกี่ยวกับปมด้อยของตนเอง และสามารถปรับตัวเข้ากับบุคคลต่าง ๆ ได้ดีขึ้น

ทางด้านสังคม ช่วยส่งเสริมให้รู้จักเคารพกฎระเบียบ อันจะช่วยให้เขาอยู่ในสังคมได้เป็นอย่างดี มีน้ำใจนักกีฬา เสียสละ มีความสามัคคี รู้จักการเป็นผู้นำ และผู้ตามที่ดี ซึ่งจะช่วยให้การดำเนินชีวิตในสังคมเป็นไปได้อย่างดียิ่งขึ้น

การพลศึกษา เป็นวิชาหนึ่งซึ่งใช้กิจกรรมการเรียนการสอน เป็นเครื่องมือในการช่วยพัฒนาตัวบุคคล ดังเช่น วรศักดิ์ เพียรชอบ (2512 : 10) กล่าวว่า วิชาพลศึกษา คือการศึกษาแขนงหนึ่ง ซึ่งมีวัตถุประสงค์และความมุ่งหมาย เช่นเดียวกับการศึกษาอื่น ๆ คือเป็นวิชาที่จะส่งเสริมให้นักเรียนได้มีพัฒนาการทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม จะแตกต่างจากวิชาอื่น ๆ ก็ตรง วิธีการและสื่อที่นำมาใช้ คือ พลศึกษาใช้กิจกรรมการออกกำลังกาย หรือการเล่นกีฬาเป็นสื่อกลางของการเรียน โดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมพลศึกษาต่าง ๆ

ดังนั้น กิจกรรมพลศึกษาจึงสามารถช่วยพัฒนาเด็กพิการได้ ดังจะเห็นได้ว่านโยบายของแผนการศึกษาแห่งชาติได้ระบุไว้ว่า "ให้จัดวิชาพลศึกษาในทุกระดับการศึกษา และพึงจัดให้แก่ประชาชนทั่วไปอีกด้วย เพื่อเสริมสร้างและให้เกิดความสำนึกในคุณค่าของการกีฬา สุขภาพอนามัย และกิจกรรมการพักผ่อนหย่อนใจ" (คณะกรรมการการปฏิรูปการศึกษา 2521 : 65)

การจัดพลศึกษาให้กับเด็กพิการนั้น ควรจะมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้พัฒนาฟื้นฟูสมรรถภาพ และปรับปรุงตัดแปลงกิจกรรมให้เหมาะสมกับความพิการ หรือความสามารถที่จำกัด สนองความต้องการด้านต่าง ๆ ทั้งนี้เพื่อให้บรรลุผลสำเร็จในการปรับตัว ดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้ ดังที่ วิลเลอร์ และฮูเลย์ (Ruth Mook Wheeler and Agnes M. Hoeley 1976 : 46) ได้ให้แนวทางการจัดโปรแกรมพลศึกษาเพื่อเด็กพิการนอกจากจะมีเป้าหมายสำหรับเด็กผิดปกติ คือ การตระหนักในศักยภาพของตน ซึ่งจะทำให้เขาประสบความสำเร็จในท่ามกลางความสัมพันธ์กับคนอื่น การใช้ความหมายซึ่งเด็กผิดปกติเหล่านี้ จะได้รับความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งเช่นเดียวกับเด็กอื่น เขาจะมีความเข้าใจในลักษณะของการดำเนินชีวิต ความมั่นคง การยอมรับ ความเข้าใจ ความรัก และความสามารถในการสร้างสรรค์ และปรับพฤติกรรมในสภาพการณ์ต่าง ๆ ได้ สำหรับเรื่องนี้ จรวายพร ธรณินทร์ (2526 : 73) กล่าวว่า การให้ผู้พิการได้มีโอกาสเท่าเทียมกับคนอื่นในการเรียน การเล่นกีฬา การทำงาน ฯลฯ ย่อมเป็นการฟื้นฟูสมรรถภาพของคนที่พิการ ทั้งทางร่างกาย และจิตใจ โดยปกติผู้พิการจะพิการทางสังคม คือสังคมไม่ยอมรับนับถือ ไม่สามารถเข้าสังคมได้ ก็เพราะสังคมได้ยึดเยียดความพิการอีกอย่างหนึ่งให้แก่เขา

ในประเทศไทย ได้มีการจัดการศึกษาให้กับเด็กพิการโดยแบ่งออกเป็น

1. การจัดการศึกษาของคนพิการปัญญาอ่อน โดยมูลนิธิช่วยคนปัญญาอ่อน คือ โรงเรียนปัญญาวัชร และโรงเรียนราชานุกูล สอนเด็กที่มีระดับสติปัญญา 35 - 90 อายุ 7 - 18 ปี โดยจัดแบ่งออกเป็น อายุ 7 - 11 ปี มุ่งสอนให้ช่วยตัวเอง และสอนวิชาการ บางอย่างเท่านั้น อายุ 11 - 14 ปี เรียนวิชาครึ่งวัน และอายุ 14 ปีขึ้นไป ให้ทำงานเต็มวัน ในโรงฝึกงาน
2. การจัดการศึกษาของคนพิการตาบอด ซึ่งมีโรงเรียนสอนคนตาบอดภาคเหนือ ที่จังหวัดเชียงใหม่ โรงเรียนสอนคนตาบอดภาคใต้ จังหวัดสุราษฎร์ธานี และโรงเรียนสอนคนตาบอดกรุงเทพฯ จัดการสอนเช่นเดียวกับโรงเรียนประถม และมีหมดทั่วไป แต่เน้นวิชาทางด้าน ทัศนศึกษา และมีวิชาพิเศษ คือ วิชาที่ใช้ในการอยู่ในสังคม และวิชาฝึกการเคลื่อนไหวได้อย่าง ถูกต้อง
3. การจัดการศึกษาของคนพิการ แขน ขา ลำตัว โดยโรงเรียนศรีสังวาลย์ รับเด็ก ที่พิการทางแขน ขา ลำตัว และพิการทางสมองบางส่วน อายุ 4 - 14 ปี วิชาที่สอนเป็นวิชาสามัญ เช่น วิทยาศาสตร์ สังคม พลานามัย ศิลปศึกษา ได้ปรับวิชาให้เหมาะสมกับสมรรถภาพทางกาย เช่น พลศึกษา เน้นวิชาชีพเพิ่มขึ้น เช่น การทำอาหาร เย็บเสื้อผ้า ซ่อมอุปกรณ์ นอกจากนี้ยัง ขอความร่วมมือจากแพทย์และนักบำบัดทางกาย ทางอาชีพ ช่วยฟื้นฟูสมรรถภาพให้แก่เด็กขณะ เรียนด้วย
4. การจัดการศึกษาของเด็กเรียนช้า ซึ่งจัดเป็นชั้นพิเศษในโรงเรียนปกติ เพื่อแก้ ปัญหาเรียนช้าขึ้น มีระดับสติปัญญา ระหว่าง 75 - 90 การจัดชั้นเรียนหนึ่ง ๆ ไม่เกิน 25 คน วิชาที่สอนตามหลักสูตรของเด็กปกติทุกระดับ โดยปรับปรุงตัดเติม แก้ไขให้เหมาะสมกับสภาพ ของเด็กเรียนช้า เช่น สอนช้ากว่า แบบฝึกหัดให้น้อยลงไม่ซับซ้อน
5. การจัดการศึกษาของเด็กพิการทางหู โรงเรียนที่จัดการศึกษาแก่เด็กพิการ ทางหู แบ่งออกเป็น เด็กที่มีการสูญเสียการได้ยินมาก (หูหนวก) ตั้งแต่ 85 เดซิเบลขึ้นไป และสูญเสียการได้ยินน้อย (หูตึง) ตั้งแต่ 85 เดซิเบลลงมา โดยมีโรงเรียนที่สอนเด็กหูหนวก ในส่วนกลาง คือ โรงเรียนเศรษฐเสถียร และโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ ส่วนภูมิภาค คือ โรงเรียน โสตศึกษาจังหวัดตาก โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดขอนแก่น โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดสงขลา

โรงเรียนที่สอนเด็กหูตึง คือ โรงเรียนโสตศึกษาวัดจำปา โสตศึกษาจังหวัดชลบุรี โสตศึกษา อนุสารสุนทร จังหวัดเชียงใหม่ วิชาที่สอนคือ วิชาสามัญทั่วไป และเน้นวิชาชีพที่จัดสอนเป็น การพื้นฐานเช่น ตัดเย็บเสื้อผ้า ไฟฟ้า ช่างไม้ ถัก ทอ ปั่น แกะสลัก และงานเกษตรเบื้องต้น วิธีการสอนแบบระบบรวม ได้แก่ ภาษามือ การสะกดด้วยนิ้วมือ การอ่านริมฝีปาก การวัดผล การเรียนโดยโรงเรียนทุกระดับชั้น (กองการศึกษาพิเศษ มปป. : 1 - 13)

การจัดการพลศึกษาให้กับเด็กหูหนวกนั้น ต้องมีการปรับปรุง และแก้ไขให้เหมาะสม กับสภาพของเด็กหูหนวกเอง ซึ่งเด็กแต่ละคนนั้นจะมีข้อเสียเปรียบและแตกต่างจากเด็กปกติอยู่ หลายประการ ดังที่ เฟท และคันท (Mellis F. Fait and John M. Dunn 1984 : 231) ได้กล่าวว่า การแสดงความสามารถทางกลไกของผู้พิการทางหู ปรากฏว่า

1. นักเรียนที่สูญเสียการได้ยิน อาจมีปัญหาทางด้านการรักษาสมดุลย์ ถ้าเกิดจาก ส่วนใน โดยเฉพาะส่วนของเซมิเซอร์คิวลา คาเนล (Semicircular Canal)
2. ขอบเขตของการสูญเสียการได้ยิน อาจมีอิทธิพลต่อความสามารถทางกลไก เด็กหูหนวกจะมีความคล่องแคล่วในทักษะทางกลไกบางอย่างลดน้อยลงกว่าเด็กหูตึง ซึ่งเด็กหูหนวก ได้รับและสื่อสารได้ยากกว่า จึงทำให้เกิดข้อแตกต่างทางด้านนี้
3. ถ้าเปรียบเทียบกับนักเรียนปกติ เด็กที่พิการทางการได้ยิน จะมีความสามารถ อยู่ในระดับต่ำ ข้อแตกต่างเหล่านี้เกิดจากการมีโอกาสเข้าร่วมในประสบการณ์พลศึกษา

การจัดและดำเนินโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนสอนเด็กพิการทางการได้ยินนั้น มีวัตถุประสงค์ที่จะให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจ มีทักษะในการเสริมสร้างสุขภาพ เพื่อแก้ไข ข้อบกพร่องที่เป็นอยู่ให้ดีขึ้น ให้รู้จักเล่นและทำงานร่วมกัน เคารพในกฎระเบียบข้อบังคับ ให้รู้จัก การพักผ่อนหย่อนใจในทางที่ถูก และรู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ต่อตนเองและผู้อื่น แต่ใน การที่จะบรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าวได้นั้น นอกจากจะต้องมีองค์ประกอบต่าง ๆ เช่น ครูผู้สอน อุปกรณ์สถานที่ และหลักสูตรการสอนแล้วนั้น ตัวนักเรียนเป็นสิ่งสำคัญยิ่งที่จะคอยสนองต่อการ-เรียนการสอน เพื่อที่จะบรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าว แต่ในกรณีของเด็กพิการทางหูนั้นไม่สามารถ จะพูดแสดงความคิดเห็นหรือสิ่งที่ต้องการ เพื่อความเหมาะสมกับตัวเด็กได้ ซึ่งอาจจะเป็นปัจจัย อันหนึ่ง ซึ่งทำให้การจัดสภาพการเรียนการสอนไม่เหมาะสม และสอดคล้องกับความต้องการที่ แท้จริงของนักเรียน เป็นเหตุให้การเรียนการสอนพลศึกษาดำเนินไปได้ไม่ดีเท่าที่ควร ทำให้

ไม่บรรลุวัตถุประสงค์ของการพลศึกษา และการศึกษาได้

ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจ และมองเห็นความสำคัญของการจัดกิจกรรมพลศึกษาให้กับเด็กพิการทางหูให้เหมาะสมและสอดคล้องกับสภาพความเป็นจริง ซึ่งเป็นสิ่งที่สำคัญในการจัดการศึกษาดังที่ได้กล่าวมาแล้ว แต่ยังไม่ได้รับความสนใจและสนับสนุนให้เจริญก้าวหน้าเท่าที่ควร การจัดการเรียนการสอนให้แก่เด็กพิการทางหู มีความแตกต่างจากเด็กปกติในแง่ของวิธีสอนการจัดกิจกรรม และสิ่งอำนวยความสะดวก ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงเลือกวิจัยเรื่อง "ปัญหาและความต้องการกิจกรรมพลศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในโรงเรียนสอนเด็กพิการทางหู" เพื่อศึกษาปัญหาและความต้องการที่แท้จริงของนักเรียนพิการทางหูและรวบรวมข้อเสนอแนะต่าง ๆ ที่จะอำนวยความสะดวกและเป็นแนวทางในการปรับปรุง แก้ไขการจัดกิจกรรมพลศึกษาในโรงเรียนสอนเด็กพิการทางหู ให้มีประสิทธิภาพและได้ผลดียิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัญหา และความ ต้องการ กิจกรรมพลศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในโรงเรียนสอนเด็กพิการทางหู
2. เพื่อเปรียบเทียบปัญหาและความต้องการกิจกรรมพลศึกษา ระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษา ในโรงเรียนสอนเด็กพิการทางหู

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาปัญหาและความต้องการกิจกรรมพลศึกษา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในโรงเรียนสอนคนหูหนวก ที่มีการสูญเสียการได้ยิน มากกว่า 85 เดซิเบลขึ้นไปเท่านั้น
2. ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือนักเรียนที่กำลังเรียนอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาในโรงเรียนสอนคนหูหนวก ทั้งในส่วนกลาง และส่วนภูมิภาค คือโรงเรียนเศรษฐเสถียร โรงเรียนโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดตาก โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดขอนแก่น โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดสงขลา

ข้อตกลงเบื้องต้น

ผู้วิจัยถือว่า นักเรียนทุกคนที่ตอบแบบสอบถามเข้าใจวัตถุประสงค์ ของการวิจัยนี้ และตอบตามความคิดของตนเอง และคำตอบเป็นข้อมูลที่เชื่อถือได้

สมมติฐานของการวิจัย

1. ปัญหาและความต้องการ กิจกรรมพลศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในโรงเรียนสอนเด็กพิการทางหูสามารถศึกษาได้
2. ปัญหาและความต้องการกิจกรรมพลศึกษา ของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงไม่แตกต่างกัน

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. นักเรียนพิการทางหู หมายถึง นักเรียนที่สูญเสียการได้ยินเกินกว่า 85 เดซิเบล และกำลังเรียนอยู่ในโรงเรียนสอนเด็กหูหนวกทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค
2. โรงเรียนสอนเด็กพิการทางหู หมายถึง โรงเรียนที่รับนักเรียนที่สูญเสียการได้ยินมากกว่า 85 เดซิเบลขึ้นไป เข้าศึกษามี 5 โรงเรียนคือ โรงเรียนเศรษฐเสถียร โรงเรียนโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดตาก โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดขอนแก่น และโรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดสงขลา
3. เดซิเบล หมายถึง ค่ามาตรฐานระหว่างชาติ (International Standard Organization) ที่ใช้วัดความหนักเบาของการได้ยิน โดยใช้เสียงบริสุทธิ์ที่มีความถี่ 500, 1000 และ 2000 เฮิรตซ์ ได้ค่าเฉลี่ย เป็นความไวอันน้อยที่สุดที่ได้จากการวัดด้วยเสียงทั้ง 3 ความถี่ (รจนา ทรรทรานนท์ และคณะ 2526 : 66)
4. กิจกรรมพลศึกษา หมายถึง กิจกรรมที่เป็นกีฬาประเภททีม ประเภทบุคคล ประเภทศิลปะป้องกันตัว ประเภทกิจกรรมเข้าจังหวะ และประเภทกิจกรรมทดสอบสมรรถภาพทางกาย ซึ่งรวมถึง ลักษณะการจัดการเรียน การสอนพลศึกษา การฝึกอบรม และการจัดการแข่งขันกีฬา

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. ผลการวิจัย ทำให้ทราบปัญหาและความต้องการกิจกรรมพลศึกษาของนักเรียนที่พิการทางหู
2. เป็นแนวทางในการจัดโปรแกรมพลศึกษา และปรับปรุงวิธีการสอนพลศึกษาสำหรับนักเรียนที่พิการทางหูให้เหมาะสม
3. เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาและวิจัย สำหรับผู้สนใจในเรื่องที่เกี่ยวข้องต่อไป